No. 2711 Woensdag 22 Januari 1936 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Het Driehoekshuwelijk.

We moeten te dikwijls anti-katholieke tendenzen weerleggen, om ook niet de aandacht te vestigen op redelijker uitingen van hen, die niet van onze richting zijn.

Zulk een uiting van het gezond verstand troffen we in de liberale Avondpost, waar de schrijver van een hoofdartikel het opnam voor het christelijk huwelijk tegen de zogenaamde „driehoeks"-verhouding.

Wat daar mee bedoeld wordt, is bekend genoeg. Het is het huwelijk, waarin de trouw, de harmonie tussen man en vrouw door een derde worden verstoord, door den „vriend" van de vrouw of de „vriendin" van den man. In onze tijd met zijn ontwrichting op elk gebied, met zijn los-slaan van geestelijke ankers, met zijn prijs-geven van geestelijke waarden, is zulk een driehoeks huwelijk zelfs als een soort uitkomst verdedigd. Heeft enige jaren geleden niet een hoogbejaard en zeer respectabel en bekend echtpaar in Nederland de Wibauts n.l. een boek geschreven, waarin vrijheid op dat gebied ook in het huwelijk werd bebepleit?

Het trof nu de Avondpost zeer, dat in een onlangs verschenen roman van een protestants orthodox schrijver („Drijfzand", door Bert Bakker) een gezegend christelijk driehoeks-huwelijk wordt aanbevolen. In deze woorden:

„Er wordt zoveel gepraat over het driehoeks-huwelijk, en er wordt zoveel over geschreven. Maar er kan maar één driehoekshuwelijk zijn: man, vrouw en Christus."

Het is treffend waar. Het driehoekshuwelijk uit de gewone wereldse romans en naar gewone wereldse opvatting is een schennis van grote geestelijke en zedelijke waarden; zodra Christus in een huwelijk komt en dit tot een huwelijk maakt wordt het in een heilige sfeer geheven. Dán krijgt het huwelijk juist zijn hoogste wijding.

De Avondpost schrijft hierover in een zinspeling op het protestantse gebruik van trouwbijbels:

„Het is merkwaardig, dat in vele huwelijken het religieuze gevoel bij man en vrouw — bij den een vaak wat sterker dan bij den ander — zeker niet ontbreekt, en dat er toch bijna nooit over God en godsdienst gesproken wordt. Overdrijven wij, wanneer wij zeggen dat de meeste trouw-Bijbels in een kast gaan, er en hoogst zelden weer uitkomen? Men moet eens zien bij huwelijks-wijdingen als de aanwezigen een Bijbel of alleen maar een gezangen-bundel moeten gebruiken, hoe onhandig zij er dikwijls mee zitten om te springen. Talloze beschaafde en ontwikkelde mensen, die goed op de hoogte zijn van de litteratuur, weten in de Bijbel geen weg; weten van de meeste Bijbel-boeken zelfs niet of ze in het Oude of in het Nieuwe Testament voorkomen.

Zit eens in een gezelschap waar op zeker ogenblik een ernstig gesprek wordt gevoerd, b.v. over allerlei dingen van de dag, en begin dan eens te spreken over God en godsdienst en Christus. De gesprekken zullen stokken; men zal u verwonderd en een beetje verlegen aankijken; misschien vindt men u zelfs wat zonderling; wie doet dat nu? Over Mussolini en Hitler en Colijn en Mengelberg en Huizinga, daarover spreekt men in gezelschap, maar wie begint er over God en Christus? Dat is goed voor de kerk. Zo gaat het in talloze huwelijken, ook in vele hoogstaande: over God en Christus wordt niet gesproken, zelfs al voelt men diep in zijn ziel wel religieus.

En nu zou het toch inderdaad eigenlijk zo moeten zijn, dat men Christus inschakelde, en met Hèm tot een driehoekshuwelijk kwam. Dan komt alles in hoger en zuiverder sfeer te staan."

Ook in vele katholieke huwelijken, ofschoon ze een sacramenteel karakter dragen, wordt Christus nauwelijks als het Hoofd van echt en gezin beleefd. En dit terwijl het huwelijk het vruchtbare geheim is als van Christus met de Kerk.

Hoe de Prins van Wales leeft.

Nu thans met de dood van Koning George V van Engeland de ogen zijn gericht op den troonopvolger de Prins van Wales is het wel van belang weer te geven wat we over hem lazen in „The literary Digest" van Juni 1935.

Ofschoon hij de erfgenaam is van een kwart der wereld, naar oppervlakte en bevolking, is de zeventiende prins van Wales minder vrij om te doen wat hij wil, dan de eenvoudigste van het half milliard mensen, die eens de onderdanen van Edward VIII zullen zijn.

„Wat heb ik er aan prins van Wales te zijn, als ik niet eens mag doen wat ik wil?" vroeg hij eens brutaal, toen hij met zijn fiets door het garaniumbed van zijn vader was gereden. Een paar uur lang voelde hij er toen niets voor om op een rijwielzadel te zitten; op zijn zevende jaar was zijn training begonnen.

Er is geen moeilijker positie in het Britse rijk dan die van troonopvolger. Offciëel heeft 's konings oudste zoon geen politieke invloed. Hetzij hij spreekt als prins van Wales, Schotland bezoekt als hertog van Rothesay, het vasteland van Europa bereist als de graaf van Chester, polo speelt te Meadowbrook (Long Island) als lord Renfrew, of geheel incognito reist als Edward Windsor, deze 41-jarige prins moet alle contact vermijden, dat hem zou kunnen vereenzelvigen met een bepaalde partij.

De na-oorlogse vijandschap en verbittering zou de prins gaarne vergeten zien. Hij zette deze opvatting uiteen, toen hij op 11 Juni 1935 op een conferentie van het Britse legioen de mogelijkheid opperde van het bezoek ener Britse deputatie van oudstrijders aan Duitsland.

„Ik geloof, dat geen organisatie beter geschikt is om de Duitsers de vriendschapshand te reiken dan wij, oud-strijders, die hen in de grote oorlog hebben bestreden, maar nu alles hebben vergeten," zo drong hij aan.

Twee dingen vergeet de prins nimmer, nl. het lot van de officieren en manschappen, met wie hij gedurende de oorlog in aanraking kwam, en de wenselijkheid alle schakels der Britse democratie te verenigen tot één keten, zonder onderscheid van klasse, en er eensgezind naar te streven het Britse rijk een betere woonplaats te maken voor iedereen, van hertog tot grondwerker.

Opvliegend als hij is, gebruikt de prins krachtige taal wanneer hij, verontwaardigd, constateert, dat een van die twee belangen in het gedrang komt. Er zijn veel dingen, die hem tegenstaan, en als zijn verzet is gewekt aarzelt hij niet het uit te spreken. Het valt hem dikwijls moeilijk een conservatieve raad op te volgen en de prins ergert zich als men hem van bepaalde dingen, die hij zou willen doen, zegt: „zoiets doet men nu eenmaal niet". Daardoor is hij, lang vóór hij de problemen van het koningsschap behoefde op te lossen, ernstig geworden.

Het is waar, dat hij nog steeds aan sport doet en geen goede Brit die daar nijdig om is. Van tijd tot tijd danst hij, maar de jacht heeft hij laten varen. Ook de sport neemt hij ernstig op; zij biedt hem een uitweg voor zijn veerkrachtige, zenuwachtige energie; als hij de ene tak van sport goed kent, wil hij een andere leren beoefenen.

Golf, dat thans zijn voorkeur heeft, speelt hij waarschijnlijk het best. Hij heeft er de laatste tijd bijzondere aandacht aan geschonken en waar hij kon met experts gespeeld; zo zijn Bobby Jones en Walter Hagen zijn partners geweest.

Van zijn jeugd af aan heeft hij in zijn vrije tijd zoveel mogelijk persoonlijke vrijheid gezocht; hij heeft zijn eigen vrienden en vermaken willen kiezen. Hij is daar vrij goed in geslaagd, want als hij zijn zinnen ergens op gezet heeft, is hij onwrikbaar.

Toen de oorlog uitbrak, verliet de prins terstond Oxford, waar hij onderofficier was en werd als tweede luitenant ingedeeld bij de grenadiers. Hij moest een zware training ondergaan; als sommigen poogden zijn dienst te verlichten, snauwde hij hun toe: „Als ik het niet doe, moet een ander het voor mij doen, en daar moet ik niets van hebben."

Als hij een offciëel banket moet bijwonen, is het een kwelling voor hem, te luisteren naar vervelende toespraken. Men ziet hem de verveling aan; naarmate het banket langer duurt wordt hij steeds melancholieker: hij zucht diep en wiebelt rusteloos op zijn stoel. Maar als het zijn beurt is om te spreken, veert hij op en houdt een goede speech. Zijn redevoeringen zijn soms allesbehalve aaneen- deze prins is, dat hij er zo jeugdig uitziet. groep industriëlen zeide hij eens ronduit, dat er vroeger een goed persoonlijk contact bestond tussen werkgever en werknemer en dat hij zoiets ook nu gaarne zou zien. „Waarom, zo vroeg hij, gebruiken de patroons de mannen niet, die zich in de oorlog zo schitterend hebben gedragen?"

De prins van Wales koestert een gezonde minachting voor vervelende en langdradige mensen en hij heeft een natuurlijke genegenheid voor lieden, wier scherpe geest hem helpt jong te blijven. Een van de opvallendste kenmerken van schakelingen van gemeenplaats. Tot een Ondanks zijn zorgen en moeilijkheden behoudt hij die gelukkige jongensachtige lach. Het geheim hiervan is 's prinsen bijzonder eenvoudige smaak, zijn gretig levens-enthousiasme. Zijn diëet is: heel weinig voedsel en dan eenvoudig. In zijn particuliere vertrekken in het paleis van St. James in Londen is niets weelderigs, evenmin als in zijn geliefde buitenplaats „Fort Belvedere", bij Sunningdale in Berkshire. Ook in zijn kleding is hij thans liefst eenvoudig. Tot voor kort beschouwde men hem als een revolutionnair op kleding-gebied. Verzot als hij was op helle kleuren, achtte men zijn smaak te extreem om in de mode te kunnen komen; niettemin heeft hij verscheiden nieuwe modes voor de herenkleding ingevoerd.

Over zijn toekomstig koningschap spreekt de prins als van „mijn baantje". Hij weet, dat het nu eenmaal zijn lot is een symbool te zijn van het Britse rijk. Dikwijls heeft hij het vervelend gevonden, soms echter ook verrassend. Voor velen is de orolog een tussenspel geweest, maar voor de prins was het een tijd, die zijn ogen heeft geopend. Evenals vele oudstrijders spreekt hij liever niet over die oorlogstijd.

Na de oorlog is zijn voorbereiding voor de toekomstige taak voltooid. Uitgezonderd in Rusland, Polen en enkele Balkanstaten is de prins overal geweest: in Australië, Nieuw Zeeland, China, Indië, Japan, Spanje, Egypte, Noord-Amerika, Uruguay, Siera Leone, Malakka, West-Indië, Zuid-Afrika, de Goudkust, Malta, Kenya, Nigeria, Rhodesia, Tanganyika — en dat alles in een tiental jaren. Zijn geest is echter meer verruimd door de mensen die hij heeft ontmoet, dan door de landen die hij heeft gezien. In Oeganda stond hij op de baanschuiver van een locomotief, aan de Goudkust zeilde hij in de branding, hij vloog over de machtige Kilimandsjaro, hij drukte de hand van een pigmeën-hoofdman in de Congo, zwom over de Nijl, vloog over Chartoem naar Egypte, wandelde op 3000 meter hoogte in de sneeuw van de Andes, daalde af in de goudmijnen, kreeg malaria in Kenya, schoot leeuwen, volgde sporen in het oerwoud, reed met Canadese cowboys, wierp een boemerang in Australië, ontmoette admiraals in Japan, presidenten te Washington, millionairs te New-York.

Tien jaar lang heeft hij in alle hoeken van het Britse rijk getracht de economische eenheid te bevorderen. Die tien jaar heeft hij gebruikt om overal in het rijk en daarbuiten mensen van allerlei aard en in allerlei toestanden te ontmoeten.

Deze reizen heeft de prins buitengewoon ernstig voorbereid. Hij is de beste talenkenner van zijn familie; spreekt Frans, Italiaanse, Duits, Deens en Spaans en kent ook een beetje Welsh (Lloyd George was zijn leermeester), Hindoestani, Afrikaans en Swahili, een Oost Afrikaans dialect. Voor zijn reis naar Zuid-Amerika, ter opening van de Britse tentoonstelling in 1931, leerde hij Spaans, welke taal hij vloeiend sprak.

Dit reis-gedeelte van zijn levenstaak is afgelopen. Nu heeft hij plichten van andere aard gekregen. Hij onthult monumenten, legt eerste stenen, opent vergaderingen, gebouwen, wegen, predideert jaarvergaderingen van verenigingen, waarvan hij ere-voorzitter is, bezoekt ziekenhuizen, woont recepties bij in het paleis en komt van tijd tot tijd in het Lagerhuis om belangrijke debatten aan te horen.

Dit laatste doet hij graag. Hij is er steeds op uit iets nieuws te horen. Hij

ACROBATEN TE PAARD: De Britse koloniale troepen zijn bekend om hun ruiterkunst. Deze cavalerist uit New Zuid-Wales bevestigt deze roem door in volle galpop een stevig in de grond bevestigde tentpaal uit te lichten.

Feuilleton.

De Vermoorde vermoord.

Detectiveroman door S. A. Steeman.
17)

Wijl hij wachten moest op Feldhun, had Vorobeïtchik het vertrek even opgenomen. Allerlei kostbare stoffen, oudheden allerhande, lagen door een op oude en nieuwere meubelen gegooid of hingen aan de muur. Het geheel verried grote wanorde en Wens meende dat de eigenaar daarvan wel dezelfde stempel droeg; wanordelijk en versleten... een man van veertig jaar, ongeveer die, met de moed der wanhoop, zich vastklampt aan een laatste liefde... „en ze hebben haar gedood!..."

De blikken van Vorobeïtchik vielen op een groot portret: een foto van de lieve lachende Mevr. Rouvet!...

— „Indien ik dien ellendeling kende die..."

— „Wat zoudt u dan doen?" onderbrak Wens.

— „Ze was zó goed altijd," zeide Feldhun en hij begon te wenen. „Ze was zó goed, en ik had haar lief..."

— „Waarom hebt ge haar niet gehuwd?..."

— „Ze wilde niet... omwille van haar kind!... Ze vreesde, geloof ik, dat het kind me niet kon lijden. Ze wou zich helemaal geven: aan dat kind eerst en vooral; en ze wilde het niet onder de hoede stellen van zijn schoonvader... Ik heb zo dikwijls vruchteloos gesmeekt en gebeden, dag aan dag... Indien ze toegestemd had, dan zou het helemaal anders geweest zijn nu!... Dan zou ze nu niet... want ik zou haar verdedigd hebben!..."

Hij stond daar hopeloos te snikken als een kind, zodat Wens zich niet kon weerhouden te zeggen, dat hij medelijden met hem had en meevoelde in zijn groot verdriet. Wens was opgestaan en wandelde heen en weer.

— „Ik vraag me af," zei hij, „welke van de twee wel de schandelijkste misdaad is: de moord op het kind, of de moord op de moeder?..."

Feldhun moest zichzelf geweld aandoen om enigszins kalm te blijven.

— „Zonder het kind," sprak hij, „was ze mijn vrouw geweest!... Zonder het kind!..."

Wens meende doorheen die uitlating een soort wrok te gevoelen en hij kreeg de indruk dat Feldhun den kleinen Jacques verantwoordelijk stelde als eerste oorzaak van de dood van Mevr. Rouvet.

En weer begon Feldhun hopeloos te snikken,... nu en dan hoorde Wens hem: Hélène!... Hélène!... zeggen; dat was alles wat hij kon verstaan uit de jammerklachten van den man.

Vorobeïtchik ging naar de foto van Mevr. Rouvet en bleef ze een tijdje aandachtig bekijken,... Hélène!... Het was hem nu alsof hij haar gekend had!... Zijn verbeelding zag haar wandelen in de tuin, lief en bekoorlijk; zag haar aan de piano, die hij zelf daags te voren nog gezien had in de salon..., en juist hoorde hij nu muziek opklinken uit een nabije woning.

Feldhun lag, als neergesmakt, voorover op de tafel, weerloos en willoos; wel tien jaren ouder dan hij feitelijk was; bleek, ontdaan, gebroken.

„In zulke staat zal Mevr. Rouvet hem wel nooit gezien hebben," dacht Wens, „en zeker niet geweten of bevroed hebben of begrepen: de grote onuitgesproken smart van dezen man, te vroeg oud geworden!..."

— „Waarom hebt u eergisteren de villa verlaten na er slechts enkele ogenblikken te hebben vertoefd?" vroeg Wens. „Dat leek meer op een vlucht, en zó hebt ge den rechter van instructie de onmiddellijke hulp van uw verklaringen onttrokken!..."

Bij het horen van die vraag — meer een verwijt dan een vraag! — was Feldhun opeens ontwaakt uit zijn soort bezwijming en recht gaan staan.

— „Ik zou daar niet langer hebben „kunnen" blijven!" antwoordde hij; dat lege huis... zonder „haar"!... En... meer weet ik niet!... Ik ben de 14de uit Zoute vertrokken met de trein van 3.05. Als ik toen maar had kunnen vermoeden!..."

Wens wist reeds dat Feldhun die trein genomen had, en alvorens te vertrekken, nog even getelefoneerd had... maar, met wie?... Was het ook niet te 3 u. juist dat de hofmeester en de kamermeid van Mevr. Rouvet opgebeld werden?

— „Waarom moest ge terug naar Brussel?"

— „Zaken!..." wedervoer Feldhun.

— „Welke zaken?" drong Vorobeïtchik aan.

— „Een van mijn vrienden wou me voorstellen aan een groot-industrieel die een ingenieur zocht... Ik heb wel diploma's, maar geen plaats!... Men heeft me natuurlijk niet gewild... ik ben al te oud!"

— „Zijt u recht van de villa naar het station gegaan...?"

— „Ja!..."

— „Hebt u niet getelefoneerd vóór uw vertrek?"

— „Getelefoneerd?... Neen!..."

Vorobeïtchik keek hem doordringend aan... Feldhun moest bekennen:

— „Ja toch, ik heb getelefoneerd..."

— „Van uit het station?"

— „Neen, van 'n café dichtbij!..."

Wens was dit met veel moeite te weten gekomen, daags tevoren, in de herberg recht tegenover het station.

— „U hadt toen grote haast, hebt u gezegd!... Wien hebt ge opgebeld?..."

Feldhun lachte even: 'n pijnlijk lachje. „Wien?... 'n Bloemist!... Ik Ik was dat al vergeten!... Op het punt van Hélène weg te gaan, heb ik haar nog m'n tegenwoordigheid willen laten voelen in... enige rozen... Ik verwed, dat mijn bloemen de eerste waren die op heur doodskist werden gelegd!... Want ik had gevraagd ze dezelfde avond nog te bezorgen..."

Wens herinnerde zich nu de tuif frisse bloemen die hij de vorige dag gezien had; hij wist nu waar ze vandaan kwamen en waarom er geen naamkaartje bij was.

Maar... Waarom waren die rozen de 16e 's morgens daar gebracht?... Wellicht 'n nalatigheid van den bloemist die, zó daags na de moord, dat verzuim niet meer durfde goedmaken!... Vorobeïschik kwam bij Feldhun staan en lei z'n hand op diens arm.

„Wilt u me helpen om haar te wreken?" vroeg hij. „Verdenkt u iemand?"

Feldhun liet zich neervallen op 'n sofa.

— „Verdenken?... Daarmee heb ik ze nog niet terug!... En daarbij... ik verdenk ze allemaal!... Haar neef, haar gezelschapsdame, dien vurige Jaupin, den geldafperser..."

— „U zegt toch: geldafperser?" schrok Wens.

— „Ja!... Ondanks mijn herhaald aandringen, heeft Hélène me nooit iets medegedeeld daarover; maar tenslotte heb ik toch achterdocht gekregen...: ik weet dat ze geld gaf aan dien ellendeling!... Na het bezoek van dien kerel, was ze altijd terneergeslagen, ontmoedigd!... Daags vóór haar dood nog, is hij bij haar geweest; ik heb haar toen gesmeekt hem weg te sturen... Ze wilde niet; ze heeft hem toch ontvangen en toen ze later weer bij me kwam, zeide ze: „nu geloof ik toch dat het gedaan zal zijn!..."

— „Wat gedaan?" vroeg Wens.

— „Meer kan ik u ook niet zeggen," hernam Feldhun; hetgeen ik u nu zeg, heb ik zelf moeten raden .In het begin geloofde ik ook dat Jaupin haar beminde. Hélène heeft me later daaromtrent een afdoende verklaring gegeven, en het misprijzen waarmee ze van dien man sprak en nog een hele andere dingen, hebben nadien mijn overtuiging gestaafd; dat ze er niet van weten wilde!"

— „Klaar!" zei Wens. „Daar zullen we binnenkort wel meer van weten! Wie verdenkt u nog?..."

— „Iedereen, zeg ik je! Allemaal!..."

— „Goed! Maar... zó niemand in 't bizonder, buiten M. Jaupin?..."

Feldhun dacht een ogenblik na, en schudde dan: neen!

wordt vervolgd.

TRAINING VOOR DE WINTER OLYMPIADE: Deze vijf kunstrijderessen, van links naar rechts, M. Machten, Pam Prior, Mollie Phillips, Rosemary Stuart en Goveneth Butler, trainen zich in het Londense IJspaleis, om hun land te vertegenwoordigen op de winter-olympiade.

spreekt met gouverneurs van koloniën, met Australische politici, Londense bankpresidenten, Canadese boeren. Indische vorsten, alle geledingen van het Britse leven in de gehele wereld boezemen hem belang in

De schuwheid, die vroeger zulk een indruk maakte op hen, die hem ontmoetten, is verdwenen. Als hij nu moet spreken, vertrekt zijn gelaat niet zenuwachtig meer, zijn vingers hebben niet meer het rusteloze gebaar en zijn hoofd zinkt niet voorover tot de kin het boord raakt.

De prins van Wales is een van Europa's rijkste troonopvolgers; maar hij voelt zich volmaakt gelukkig met zijn honden, zijn pijp, of de goedkope sigaretten, die hij prefereert, zijn moestuin, waar hij aardappelen en spruitjes verbouwt, een partijtje golf, een goed diner met vrienden, een spannende roman. Dat zijn 's prinsen ontspanningen.

Doch hij weet, dat hij zijn plicht moet doen. Sinds 1346 is „Ich dien" het motto geweest van den troonopvolger. De Engelsen zijn trots op hun tradities en de prins geeft boven alle andere titels de voorkeur aan die van „typisch Engelsman".

Voor de Goede Film.

De Bisschop van Soissons, Laon en Saint Quentin heeft een herderlijk schrijven uitgevaardigd over het ingewikkelde vraagstuk van Bioscoop en Film, dat ook thans de volle aandacht heeft der geestelijke autoriteiten.

De film, zo verklaart de Franse Kerkvorst heeft o. m. als normaal doel de mensen enig amusement te bezorgen en te onderrichten, en nooit zou de film op de bioscoopbezoekers een schadelijke invloed mogen uitoefenen.

De film is een uitstekend middel voor opvoeding en onderwijs, en daarom hebben wij ook niet geaarzeld, zo vervolgt de Bisschop, om de studenten van onze beide Seminaria te laten profiteren van deze moderne vorm van aaanschouwelijk onderwijs, terwijl een geschikte amusementsfilm ook een welverdiende ontspanning kan bezorgen.

Het is jammer, dat we moeten constateren, dat zeer vele films in plaats van opvoedkundig te werken een nadelige invloed uitoefenen en door hun heidense en materialistische strekking het goede in de mens trachten stuk te slaan.

Evenmin echter als we het toneel, dat in kerkelijke plechtigheden haar oorsprong vond, aansprakelijk mogen stellen voor de excessen, die later op gebied van toneel werden vertoond, evenmin mogen we thans de film zelf veroordelen. De schuldigen zijn hier de filmproducenten en het publiek, dat de bioscopen bezoekt.

Op de eerste plaats moeten de Katholieken de slechte films boycotten, zoals ook in Amerika door het „Legioen der Eerbaarheid" is gedaan.

Ten tweede moeten de Katholieken hun steun verlenen aan de werkelijk goede en aesthetisch hoogstaande films.

Geheel het tweede gedeelte van het herderlijk schrijven is gewijd aan die positief opbouwende actie.

De Katholieke organisaties en de Pers moeten het publiek op de juiste wijze voorlichten. Alle Katholieken moeten er toe bijdragen om de openbare mening op filmgebied in goede richting te stuwen en in goede banen te leiden.

Door hun eendrachtige en krachtige organisatie moeten de Katholieken alles in het werk stellen om de goede films te bevorderen.

„Indien iedereen zijn plicht begrijpt", zo besluit mgr. Mennechet, „zal de massa weldra zonder gevaar naar de bioscoop kunnen gaan; daar zullen aan het volk goede geluidsfilms worden aangeboden en langs de weg van ogen en oren zullen de zielen worden verblijd, de harten worden verrijkt en zal de wil gesterkt worden door voorbeelden, die tot het goede zullen aansporen.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Gelijk wij in ons laatste overzicht hadden voorspeld, zouden we de eerste dagen wel van overwinningen horen van het Italiaanse offensief.

De Italiaanse overwinningsbulletins zijn er dan ook. Maar al te veel waarde moeten wij daar niet aan hechten. Op de eerste plaats zijn de Italianen thans met het nieuwe front nog niet veel verder als in de eerste dagen van de oorlog. Vervolgens bevinden zij zich nog in de laagvlakte, waar hun machinegeweren vrij schot hebben op de onbedekte troepen en de legertanks nog niet staan voor moeilijkheden. En dan staan zij slechts tegenover enkele voorposten, die volgens de Abessyniërs geen ander doel hebben dan de Italianen naar het hooggebergte te lokken, waar de inlanders absoluut heer en meester zijn en Ras Desta dan ook de vijanden afwacht met het gros zijner troepen. We geloven dat Italië staat voor een 80-jarige oorlog.

En wat doet men in Europa?

De Volkenbondsraad is weer bij elkaar en schijnt blij te zijn, dat er nog enkele punten te behandelen zijn over gebruik van gifgassen, aanvallen op ambulances en enkele andere kwesties van mindere waarde, zodat de moeilijke kwestie van het olie-embargo nog een tijdje kan verschoven worden.

Het is thans ook wel een zeer ongeschikte tijd om moeilijke kwesties te bespreken.

Laval heeft thans in Frankrijk de handen vol met zich zelf en zijn regering op de been te houden tegen de recalcitrante Radicaal Socialisten, die zelfs hun aanvoerder Herriot aan de dijk gezet hebben, omdat deze te veel meeliep in de politiek van Laval.

En in Engeland houdt vanzelfsprekend de dood van koning George de staatslieden wel zo bezig, dat deze de eerste dagen noch naar Parijs noch naar Genève komen kunnen om daar over de Abessynse kwestie te kunnen confereren.

Zodat in de eerste dagen de Italianen wel verder zullen trekken, maar de diplomaten in Genève wel enkele dagen kunnen besteden aan de Zwitserse wintersport om frisse hoofden te halen voor de komende besprekingen.

BUITENLAND.

Koning George van Engeland. †

Maandag- of Dinsdagnacht, enkele minuten voor 12 is in zijn kasteel Sandringham overleden Koning George V van Engeland. Koning George was een zoon van Eduard VII en regeerde over het Britse Imperium sinds 6 Juni 1910.

Wegens zijn belangstelling voor alle takken van het nationale leven en zijn strenge onpartijdigheid was hij algemeen bemind.

Geboren op 3 Juni 1865 te Londen was de overleden vorst dus 70 jaren oud.

In 1917 nam hij de failienaam aan van Windsor. Van de eigenlijke familienaam Saksen-Coburg werd afstand gedaan van wege de toenmalige oorlog met Duitsland.

Sedert 1893 was hij gehuwd met Mary von Teck, die hem drie zonen schonk en een dochter.

Onder grote blijken van belangstelling vierde de Koning dit jaar zijn zilveren regeringsjubilée.

De ziekte van den koning was slechts een kortstondige, welke zijn oorzaak had in een verkoudheid, die vanwege 's Konings bronchitis en hartzwakte de dood ten gevolge had.

Aansluiting bij de Moederkerk.

Negen-en-twintig hoge geestelijken van de (Protestants) Episcopaalse Kerk in Amerika hebben het initiatief genomen tot aansluiting bij de Rooms-Katholieke Kerk.

Zij zeggen in een boodschap, dat het Protestantisme in de Ver. Staten op een mislukking is uitgelopen, uit ethisch, cultureel, moreel en godsdienstig oogpunt.

Zij voegen er aan toe, dat de onderverdeling van op elkaar gelijkende godsdiensten in verschillende groepen de verdediging van het Christendom verzwakt.

Rome kan en moet het centrum zijn van eenheid en weerstandskracht.

De boodschap wordt in grote opmaak door de pers gepubliceerd en heeft grote sensatie gewekt.

Tot nu toe hebben de hoofden der betroffen kerken het initiatief niet gecommentarieerd.

Nader meldt men nog:

De campagne tot aansluiting bij de Katholieke Kerk houdt in protestantse kringen aan.

Bisschop Conrad von Boston, de leider van de protestantse bisschoppen van Massachusetts wenste de beweging openlijk succes, daar aansluiting bij de Katholieke Kerk volgens hem het enige doeltreffende middel is om het communisme en atheisme, welke steeds meer vorderingen maken, te bestrijden.

De episcopaalse bisschop van Texas staat eveneens sympathiek tegenover de beweging. Deze geestelijke verwacht vooral heil van debat-vergadeingen tussen de gelovigen van beide godsdiensten. Hij staat evenwel nog afwijzend ten opzichte van het dogma betreffende de onfeilbaarheid van den Paus.

Golf is onvervangbaar.

Het golfspel heeft de sancties overwonnen. Zo juist heeft de Italiaanse Bond van Golfclubs waarlijk besloten, dat de Italianen golf mogen blijven spelen, maar dat het voorkeur verdiende de Engelse naam van het spel te wijzigen. Voor het ogenblik is er nog geen andere naam gevonden.

De Leeuw van Juda in Wenen.

Sedert enige dagen kan men in de straten van Wenen jongelieden zien, wiens knoopsgat gesierd wordt door een eigenaardig insigne. **Als men dichtbij** kijkt, herkent men het wapen van Abessynië met de Leeuw van Juda. Zij die het dragen zijn overtuigde nazi's, die, in de onmogelijkheid verkeren om het insigne van hun Duitse geestverwanten te dragen, aldus hun afwijzing van de politiek der Oostenrijkse regering demonstreren.

De gevaren van de radio.

Een kameraad stuurt mij een circulaire die de bestuursambtenaren aan de Italiaanse radiobezitters rondzenden. Hierbij de tekst:

„Aan alle bezitters van radiotoestellen.

Gemeentebestuur van Acqui. (Nr. 4902.)

Op bevel van het ministerie voor propaganda en perszaken wordt u als bezitter van een radio-ontvangtoestel gesommeerd geen programma's of persberichten, uitgezonden door buitenlandse stations, meer op te vangen.

Iedere overtreding van dit bevel zal de onmiddellijke en onherroepelijke intrekking van uw luistervergunning ten gevolge hebben.

Acqui, 11 October 1935-XIII.

De Podesta
COL ORSETTI".

NEDERLAND.

VERDEDIGING VAN NED.-INDIË EN MALAKKA.

Had te Singapore een conferentie plaats?

De „Straits Times" te Singapore stelt zich de vraag, of aan het bezoek van oud-mnister van Dijk aan Singapore een bijzondere betekenis moe t worden gehecht.

Is de verdediging van Ned.-Indië een van de punten van het gesprek geweest tijdens de lunch in de woning van den gouverneur te Singapore? aldus het blad.

De gasten waren:

De heer J. J. van Dijk, oud-minister van Oorlog van Nederland, thans vicevoorzitter van de Tweede Kamer; majoor-generaal E. O. Lewin, G. O. C. Malakka; commodore W. P. Mark-Wardlaw, commandant der vlootbases in het Verre Oosten; brigade-generaal A. T. Shakespear en de heer Schuurman, waarnemend consul in Singapore.

De heer van Dijk arriveerde in Singapore na een „pleziertochtje" door Ned.-Indië.

In een interview, dat hij de „Str. Times" na de lunch toestond, zeide hij:

„Holland heeft verdedigingswerken in dit deel van de wereld, maar het is gelukkig voor Ned.-Indië, dat de vlootbasis van Singapore zo sterk is.

„Ik geloof, dat er algehele overeenstemming bestaat tussen Holland en Engeland ten aanzien van de verdediging van de Nederlandse bezittingen. Persoonlijk zou ik graag willen, dat onze vloot wat sterker was. Ik geloof, dat wij de sterkte van onze vloot zullen opvoeren."

EEN NIEUW INITIATIEF VAN DE K.R.O.

Nederland krijgt zijn wereldomroep.

Gerichte uitzendingen op de werelddelen.

De K.R.O. schrijft ons:

Volkomen gewend aan onze onmisbare radio kunnen wij ons nauwelijks indenken, wat de uitzendingen op ultra-kortegolf via de Phohi-zender betekenen voor die duizenden Nederlanders, die in de overzese gewesten, in Oost- en WestIndië wonen.

Over de geregelde Phohi-dienst zijn onze landgenoten enthousiast en de talrijke rapporten, welke wij van onze Katholieke luisteraars en van de Missionarissen mochten ontvangen zijn een mengeling van lofprijzing en dankbaarheid in allerlei talen.

(Op Curaçao is men minder goed te spreken over de Phohi-uitzendingen, die voor dit gebiedsdeel althans een vergeking met andere stations niet kan doorstaan. Red. Amigoe.)

Met aandrang werd door de tienduizenden Nederlanders, buiten het vaderland vertoevende, maar ook buiten de gebiedsdelen van het Rijk (waarvoor de Phohi hoofdzakelijk uitzendt) gevraagd om Nederlandse uitzendingen.

Herhaaldelijk ontvingen wij brieven uit Brazilië, Venezuela, Zuid-Afrika enz., waarin werd medegedeeld, dat onze landgenoten voor de uitzendingen in de Nederlandse taal meestentijds en vaak uitsluitend aangewezen waren op de Russische zenders, die echter van diezelfde gelegenheid gebruik maakten voor propagandistische communistische beschouwingen.

Het was ons bekend, dat sinds korte tijd ook Duitse stations met twee op Azië gerichte krachtige kortegolf-zenders Ned. Indië dagelijks Duitse programma's voorzetten, waarin z.g. kwartiertjes voorkomen met berichten in de Nederlandse taal.

Vandaar dat wij in December 1934 een verzoek richtten tot den Minister van Binnenlandse Zaken, waarin wij o.m. mededeelden:

1. dat de K.R.O. het bepaaldelijk als **een ernstige tekortkoming** zou zien, wanneer Nederland zelf met zijn omroepprogramma's zich niet gaat richten tot zovele belangstellende landgenoten, verspreid over de gehele wereld;

2. dat er zelfs **sprake zou kunnen zijn van een plicht** in deze, om wegens de omstandigheden, dat Russische zenders zich tot onze landgenoten richten, daar tegenover te stellen Nederlandse programma's, gedragen door de positief Christelijke gedachte;

3. dat weliswaar de Phohi-zender,, waarvan ook de K.R.O. wekelijks één uur **gebruik maakt, Nederlandse programma's** doorgeeft, doch deze - krachtens beschikbare golflengten en gebondenheid aan behoorlijke uitzenduren - alleen een behoorlijke ontvangst kunnen vinden in Ned. Oost-Indië.

(De K.R.O. is dus ook overtuigd van onvoldoende verzorging van Curaçao door de Phohi. Red. Amigoe.)

In genoemd schrijven verzocht de K.R.O. aan den Minister hem te willen toestaan gedurende enkele uren per week z.g. wereldprogramma's te mogen uitzenden, teneinde aldus te kunnen voldoen aan een verlangen, dat zo sterk leeft onder duizenden Nederlanders buiten het vaderland.

Tevens verzochten wij via een ultrakortegolfzender eens per week een Esperanto-uur te mogen verzorgen, om het woord te richten tot de millioenen Esperanto-kundigen ter wereld en hen te spreken over onze Nederlandse kultuur en onze Nederlandse actualiteiten. Na uitvoerige besprekingen èn met den Minister van Binnenlandse Zaken èn met de Radioraad èn met de Phohi is door de K.R.O. en de Phohi een gemeenschappelijk memorandum opgesteld en voorgelegd aan de Radioraad, waarin hoofdzakelijk op een aanvulling van de bestaande zendmachtiging werd aangedrongen en tevens werd vastgesteld, dat er geen enkel bezwaar bestaat ook de andere omroep-organisaties aan de werelduitzendingen te doen deelnemen. Een rooster van uitzenduren en golflengten werd opgemaakt en in hoopvolle verwachting ontving de K.R.O. dezer dagen van den Minister van Binnenlandse Zaken de inwilliging van zijn verzoek.

Voorlopig zal het K.R.O. Wereldprogramma worden uitgezonden via de Philips' ultra-kortegolfzenders voor:

	A.W.T.	Ontvangst plaats. tijd
Azië (Japan-Achter-Indië)	12.50-13.50	21.30-22.30
Koloniale uitzending	14.05-15.05	20.45-21.45
Afrika	18.20-19.20	20.00-21.00
Midden Amerika en Noordel. deel van Z. Amerika	0.20- 1.20	20.00-21.00

Vanzelfsprekend kan men over de waarde van radio-uitzendingen verschillend oordelen, maar wanneer er voor de Moscouzenders alles aan gelegen is om de stem van Rusland overal te laten weerklinken, dan moge daaruit reeds worden afgeleid, dat de waardering minder problematisch is, dan velen vermoeden.

De K.R.O. acht zich gelukkig met dit nieuw initiatief een belangrijke uitzendingenreeks te mogen beginnen en aldus zijn nationale taak te vervullen. In deze geest en met dat nationaal bewustzijn hoopt de K.R.O. zijn medewerking te gaan geven aan de Nederlandse wereldomroep.

J. Dito O.P.

Het balancerende Kabinet.

In de telegrammen over de rijksbegroting verkeren enkele leden der eerste Kamer in de onzekerheid of dit Kabinet zich wel zal kunnen handhaven.

Voorbarig is dit bericht niet, zoals blijkt uit de laatste mail over de onderwijsparagraaf.

Het Kabinet Colijn is daarbij juist op het nippertje aan de catastrophe ontkomen.

Wat niet zeggen wil, dat het er zonder kleerscheuren is afgekomen want wat zich nu weer in en rond dit Kabinet heeft afgespeeld, is wel in hoge mate in staat de positie van een Kabinet ernstig te verzwakken. En vooral gebeurt dit laatste met een Kabinet, dat van de ene crisis in de andere valt. Tekenend is dan ook de bittere opmerking van de Standaard, dat het blad weinig bewondering kan hebben voor het beleid, in deze zaak gevoerd en dat het vreest, dat het Kabinet er door het gebeurde niet sterker op geworden is.

En het zeer scherpe artikel in de Chr. Hist. Nederlander over het beleid door het Kabinet in deze zaak gevoerd, dat de Nederlander zelfs bedenkelijk noemt, bewijst ook wel, dat de Regering er andermaal niet zonder kleerscheuren is afgekomen. Het is wel opvallend, dat juist onder Kabinetten, welke Dr. Colijn presideert, de innerlijke tegenstellingen telkens op zo bedenkelijke wijze aan het licht komen, omdat men er niet in slaagt de z.g. vuile was binnenshuis te houden. Een bekend anti-rev. staatsman zeide eens: „Jhr. Ruys moge dan al niet zo'n krachtfiguur zijn, door zijn tactiek en zijn Limburgse bonhommie weet hij tegenstellingen op te lossen en de partijen bij elkander te houden."

Bij een kabinet Colijn komen alle geschillen in het kabinet naar buiten en natuurlijk kan het niet anders, of een dergelijke demonstratie van meningsverschillen moet de positie van een Kabinet verzwakken.

Het was onder het eerste Kabinet-Colijn, dat in November 1925 de vier katholieke ministers aftraden, waardoor werd gedemonstreerd, dat het Kabinet het onderling het volslagen oneens was. Dit was een tot nu toe in ons staatkundig leven onbekende figuur. We kenden minister-crisissen en kabinetscrisissen, als gevolg van beslissingen in het parlement, welke voor den betrokken minister of voor het gehele Kabinet onaanvaardbaar waren. Dat enkele ministers wegliepen, wegens de houding van het Kabinet tegenover een gevallen beslissing, hebben we sinds 1848 nooit meegemaakt. In October 1925 werd door de linkerzijde met medewerking van de christ. hist. fractie een amendement-Kersten aangenomen, waarbij het gezantschap bij den Paus werd opgeheven. Minister Colijn had openlijk geen hand uitgestoken, om dit conflict te voorkomen. Na aanneming van het amendement was hij ook rustig blijven regeren. Toen bleek, door een daad van de vier katholieke ministers, dat zij het met deze politiek van het Kabinet niet eens **waren en zij dienden hun ontslag in.** waardoor het gehele Kabinet viel.

Sinds het optreden van het tweede Kabinet-Colijn is reeds herhaaldelijk, ten koste van de prestige van het Kabinet, uitgelekt, dat het Kabinet het onderling niet eens was. We noemen de kwestie van de winkelsluiting, waarbij Dr. Colijn tot grote verbazing van de gehele Kamer, kwam onthullen, hoe het Kabinet over deze zaak verdeeld was. Mr. Marchant klapte later uit de school, hoe het Kabinet inzake de spelling tot een compromis gekomen was. Minister de Wilde, vertelde op een anti-rev. vergadering in Leeuwarden, hoe Dr. Colijn eigenlijk dacht over de samenwerking van het Kabinet met de liberalen, wat bijna tot het heengaan van minister Kalff leidde. En nu kwam weer voor het voetlicht hoe het Kabinet eigenlijk is gekomen tot die voor de rechterzijde onaanvaardbare paragraaf 12 inzake de concentratie van bijz. scholen en de tegenstelling daarbij tussen de ministers van rechtse en van vrijz. huize. Wat de Nederlander deed opmerken, dat we hier weer eens te maken hebben met het een „res mali evempli", een bedenkelijk antecedent, bij dit Kabinet.

En nu heeft Dr. Colijn bij zijn optre-

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

In Bolivia had weder een ernstig vliegongeluk plaats. Thans was het een driemotorig verkeersvliegtuig van de Lloyd Aero Bolivia. Men telde 13 doden.

In Portugal had een kabinetscrisis plaats.

In Cairo braken wederom anti-Engelse onlusten uit onder de studenten.

In Londen overleed de bekende Engelse schrijver Rudyard Kipling.

Te La Guaira op weg naar de „San Sebastian Elcano", werd Generaal Elias Sayago, oud-prefect van Caracas door een troep oproerlingen aangevallen. De auto, waarin hij zat werd gestenigd.

Van uit 12 automobielen, die Sayago beschermden loste men met machinegeweren een paar schoten af in de lucht. Een der oproerlingen vuurde en gaf Sayago een ernstige wonde in de rug. Ook de chauffeur werd getroffen. Iemand die daar in de buurt was werd geraakt en viel onmiddellijk dood neer.

Duitsland won het laatste jaar bijna **een half millioen ton olie. Men wil thans tot uitbreiding van exploitatie overgaan.**

Het Japanse Kabinet werd ontbonden, wat een overwinning betekent voor de militaire partij.

De bijzetting van Koning George in de St. Paul zal Donderdag plaats hebben, waarbij bijna alle vorsten van Europa tegenwoordig zullen zijn.

Door de dood van Koning George is de prins van Wales thans Koning geworden van het Britse Rijk, onder de naam van Edward VIII.

Deze 41-jarige Koning is ongehuwd. Het is bijna 400 jaar geleden, dat een Koning zonder Koningin aan zijn zijde de troon van Engeland bestijgt. In 1547 n.l. volgde de 9-jarige Edward V1, zoon van Jane Seymour zijn vader Hendrik VIII op.

De kroning van den nieuwen zal niet binnen het jaar plaats hebben.

UIT NEDERLAND.

Vrijdag werd een retortiewet voor Indië ingediend. In de memorie van toelichting wordt gezegd dat er ten aanzien van Indië dezelfde motieven bestaan als welke geleid hebben tot het instellen van de wet in Nederland.

Het departement van financiën deelt mede dat op 22 Januari een inschrijving op dertig millioen schatkistpapier zal plaats hebben.

De rijksmiddelen brachten over 1935 ongeveer 7 millioen meer op dan over 1934, doch bleven 32 millioen beneden raming.

De PHOHI-directie deelt mede dat de radio-rede van H. K. H. Prinses Juliana voor „Kunst in Nood" op 23 Januari om 9.39 v.m. Cur. tijd over beide zenders heruitgezonden zal worden.

In het voorlopige kamerverslag betreffende de Indische begroting voor 1936 noemden verscheidene leden de ervaring opgedaan met de vaste commissie voor Indische zaken alleszins bevredigend. Vele leden betuigden hun waardering voor het beleid van den Gouverneur Generaal gedurende de afgelopen bestuursperiode. De herhaalde conflicten tussen de regering en de volksraad werden ernstig betreurd. Sommige leden meenden dat de Indische regering te weinig rekening had gehouden met de wensen van de Volksraad. Vele leden hadden met pijnlijke verbazing kennis genomen van de uitingen van den voorzitter bij de opening en sluiting van de raad.

Verscheidene leden menen dat de vestiging van de industrie in Ned.-Indië bevorderd moet worden met de buitenlandse concurrentie, in het bizonder met die van Japan. Velen stemden in met de maatregelen tot het reglementeren van het bedrijfsleven. Anderen, hoewel instemmend met het ingrijpen der regering in de suikerindustrie, maken bezwaar tegen het plan tot beperking, indien dit leidt tot de bestaansmogelijkheid van eenmans fabrieken. Enige leden bepleitten de wenselijkheid van een tolunie tussen Nederland en de overzeese gebieden. De meeste leden meenden dat de handelsvoorlichtingsdienst niet behoorlijk functionneert. Sommige leden maken bezwaar tegen de grote schuldenlast die allengs ondragelijk wordt.

Te Driebergen overleed de oud-commandant der Indische marine de heer J. A. Bron.

Te Geisteren bij Venray werd pastoor Litjes 's avonds, terwijl hij in zijn tuin wandelde door onbekenden aangevallen die hem worgden.

Vervolgens heeft men hem in zijn huis gedragen en daar een kogel door het hoofd geschoten. De misdadigers hebben de kasten en het bureau in de werkkamer van de priester opengebroken en ontsnapten met de buit. Tot dusver bleef het justitie onderzoek zonder resultaat...

In het voorlopig verslag van de begroting voor Koloniën wezen verschillende leden op de wenselijkheid van een diepgaand onderzoek naar de mogelijkheid voor Europese kolonisatie inSuriname, mede in verband met de toenemende werkloosheid, anderen raadden tot grote voorzichtigheid aan daar verschillende kolonisatie-pogingen op grote teleurstellingen uitgelopen waren.

De directie van de K.L.M. deelde mede, dat met ingang van de nieuwe zomerdienst regeling de nieuwe Douglas DC-2 in gebruik genomen wordt. Deze toestellen zijn voorzien van het Goodrich antivries patent, waardoor het zich vormen van ijs op de vleugels voorkomen wordt. De nieuwe machines hebben verschillende verbeteringen in de passagiers-accommodatie.

Naar aanleiding van de houding door de N.S.D.A.P. in Indië tegen haar Duitse leden aangenomen, die indertijd met Indische vrouwen gehuwd zijn, schrijft de Nieuwe Rotterdamse Courant dat sinds 1 September 1935 een verbod bestaat voor Duitsers om met Indo-Europese vrouwen te huwen.

Het voorlopig verslag van de Eerste Kamer over de rijksbegroting werd heden gepubliceerd, sommige leden spreken hun voldoening over het parlementair stelsel uit, anderen keuren het evenredige kiesstelsel af. Een aantal leden verkeert in onzekerheid of het kabinet zich wel zal kunnen handhaven, vooral thans wegens de onderlinge geschillen over de zorg voor het onderwijs. Andere leden zijn zeer tevreden over de handhaving van het gezag en vragen de regering de vrijheid van drukpers te beperken.

den nog wel met nadruk verklaard, dat zijn Kabinet alleen Kabinetspolitiek wenst te voeren. Hoeveel van deze ongelukkige antecedenten zouden we niet hebben gehad, wanneer dit niet met zoveel nadruk was verklaard?

ARUBA.

Drankverkoop zonder vergunning.

Het is een bekend feit, dat op San Nicholas zonder vergunning daartoe geen sterke drank verkocht mag worden en ook dat deze vergunning niet verstrekt wordt. In het Pan. Am. Camp evenwel werd door enige lieden steeds whiskey en jenever verkocht. De politie, die dit wel wist, doch wie het steeds aan bewijzen ontbrak, heeft verleden week deze bewijzen in handen gekregen en een inval gedaan bij de diverse „handelaren". Heel wat sterke drank is hierbij in handen van de politie gevallen, terwijl tegen allen proces verbaal opgemaakt is.

Dat op San Nicholas geen sterke drank verkocht mag worden is gedaan op verzoek van de Standard Oil Comp. (Lago & Tr. Co.), want voor geen enkel ander gebiedsdeel geldt deze bepaling.

Verhoging benzineprijs.

De benzine, die steeds voor 16 dollarcent (25 cent Holl.) aan de Employée's verkocht werd, **is met ingaan van Zaterdag 18 Jan. verhoogd tot 25 dollarcenten (37½ cnt. Holl.) De prijs komt nu overeen met hetgeen in San Nichoas betaald wordt. Daar dit** zonder voorafgaande **waarschuwing** geschied is, verwekte dit **feit naast grote verwondering ook grote verontwaardiging. Zij, die zo gelukkig waren** het te weten, hebben voor Zaterdag benzine in grote voorraad opgeslagen, waartoe zelfs grote vaten aangeschaft werden. Bij navraag waarom of dit geschiedde, heette het dat zulks op aandringen van de Maduro, Curiels bank geschiedt was, omdat deze agenten van de Standard te Curaçao zijn en zij provisie van de benzine hebben.

Doch over 't algemeen genomen heeft een employé, waar hij ook werkt, recht op korting op de artikelen die zo'n industrie vervaardigd; dus als het Gouvernement de belasting hiervan ontvangt is het een duister punt waarom de benzineprijs zover opgevoerd moet worden, tot deze op hetzelfde pijl gebracht was, van wat op 't overige deel van het eiland betaald wordt. Bovendien heeft steeds de strikte bepaling gegolden, dat alleen employées benzine aan de Comp. pomp konden krijgen, welke bepaling nu wel automatisch opgeheven zal zijn.

CURAÇAO.

Autoriteiten bewaren het stilzwijgen.

De Telegraaf schijnt thans een Curaçaose corespondent te bezitten. Van hoedanige aard deze is, blijkt uit onderstaand bericht, wat we onder bovenstaand hoofd in de Telegraaf lezen.

Er is tot dusver van de zijde der Curaçaose autoriteiten nog geen enkele officiële mededeling gedaan omtrent haar standpunt ten aanzien van de komst der 93 leden van de familie Gomez, die na de dood van den president uit Venezuela zijn gevlucht en zich naar Willemstad hebben begeven.

Het gezelschap is Dinsdag jl. alhier aangekomen aan boord van het oorlogsschip „Zamora". Op het ogenblik verblijven zij allen in een plaatselijk hotel. Er bevinden zich 48 kinderen onder hen.

Voorts bevindt zich onder de 93 leden der familie Gomez de gewezen gouverneur van de Venezolaanse staat Carabobo, nl. Matuti Gomez. Deze heeft echter zijn intrek genomen in een villa, welke hij reeds sedert enige tijd te Willemstad in eigendom heeft. In deze villa vertoeven tevens de gewezen gouverneur van de hoofdstad van Venezuela, generaal Rafel Maria Velasco en mevrouw Amelia Casseres, met haar twee kinderen.

Tel.

Directeur N. I. G. M.

Deze week is met de Franse boot Cuba naar Europa vertrokken, tot herstel van zijn gezondheid, de Directeur van de Ned. Ind. Gas Mij., de Heer van Putten met familie.

De Hr. van Putten hoopt met drie maanden weer op Curaçao terug te zijn. Tijdens zijn afwezigheid wordt het Directeurschap waargenomen door den Hr. J. Bosch — Reitz.

Sr. M. Pharaïlda. †

Maandagmiddag overleed op Welgelegen in de ouderdom van 53 jaren de Eerw. Zuster Maria Pharaïlda (Antonia Clarina Apolonia van de Laar).

Geboren te Monster in 1882 legde zij haar kloostergeloften af te Rosendaal op 19 Maart 1904.

Datzelfde jaar kwam zij op Curaçao en werkte in het St. Martinusgesticht en vele jaren als hoofd der school op Barber en ook op Aruba.

Sr. Pharaïlda was een voorbeeld van blijmoedigheid en opoffering.

Moge God haar reeds de beloning daarvoor geschonken hebben.

R. I. P.

Kamer van Koophandel en Touristenverkeer.

Van de Kamer van Koophandel ontvingen we een exemplaar van de Tourist-Guide door deze Kamer uitgegeven.

We kunnen werkelijk de Kamer gelukwensen met deze pakkende reclame voor ons eiland.

Een keurige brochure met pakkende foto's, welke we van harte veel succes toewensen.

Een jaar K.L.M.-dienst Curaçao—Aruba.

In tegenwoordigheid van Z. E. den Gouverneur werd op 19 Jan. '35 de geregelde dienst van Curaçao naar Aruba door de K.L.M. geopend en daarmee was een begin gemaakt met een Nederlands luchtnet in West Indië. Van die datum af tot 1 Juni werd de dienst vier maal per week uitgevoerd, en wel op Dinsdag en op Zaterdag, des morgens en in de namiddag. In dat tijdvak, vooral gedurende de eerste maanden werden verscheidene extra vluchten tussen Curaçao en Aruba uitgevoerd. Met ingang van 1 Juni werd de dienst uitgebreid met een tweetal heen- en weervluchten, en wel één op Woensdag en één op Vrijdag.

De ervaring, hiermee opgedaan, was de aanleiding, om rekening houdende met de wensen van het publiek, op 9 September de dienstregeling nog enigszins te wijzigen met dien verstande, dat vijf maal per week een heen- en weerdienst wordt gevlogen waarbij een goede reisgelegenheid wordt geboden voor hen, die het weekend op het andere eiland wensen door te brengen.

In de periode 19 Jan. '35 tot 19 Jan. '36 zijn 3015 personen per K.L.M. van Curaçao naar Aruba of omgekeerd gereisd, waarvan 244 bij speciale vluchten. (In het bovengenoemde cijfer zijn een klein aantal niet-betalende passagiers, zoals personeel van de Maatschappij en kinderen inbegrepen). Gemiddeld betekent dit een bezetting van 6 passagiers per vlucht op de in totaal 519 vluchten welke tussen Curaçao en Aruba zijn volbracht.

In diezelfde tijd werd 8801 kg. vracht en overbagage vervoerd. Vooral de laatste maanden is dit vervoer zeer toenemende. De vracht bestond in hoofdzaak uit kranten, foto-artikelen, verse vis, schrijfmachines, machine-onderdelen, films en ontelbare paketten van verschillende inhoud.

Aan luchtpost werd op deze lijn vervoerd 323 kg., een betrekkelijk nog laag cijfer, in aanmerking genomen de geringe extra kosten en de vaak zeer belangrijke bespoediging.

Toch heeft het K.L.M.-bedrijf zich in deze streken nog niet kunnen uitbreiden tot hetgeen men bij de aanvang van de dienst had gehoopt. De onderhandelingen met het buitenland hebben zeer veel meer tijd gevergd, dan men had kunnen vermoeden. Oorspronkelijk had men verwacht, uiterlijk in Juni van het vorige een dienst Curaçao-Aruba-Maracaibo te kunnen openen, spoedig te volgen door een verbinding naar La Guaira. Wellicht hadden deze lijnen reeds in het begin van dit jaar kunnen worden doorgetrokken naar belangrijke luchtvaartcentra in andere landen. Helaas zijn deze plannen nog niet verwezenlijkt, hoewel aan de voorbereiding gedurende het gehele jaar hard is gearbeid en slechts enige kleine moeilijkheden de verdere ontwikkeling van de K.L.M. hebben belet. De K.L.M. heeft alle aanleiding om te veronderstellen, dat de laatste bezwaren zeer binnenkort zullen zijn overwonnen en haar voornemens zullen dan met de meeste spoed worden verwezenlijkt.

Van de meer dan 100.000 passagiers, welke in 1935 met de K.L.M. reisden, werd slechts 3 procent in West Indië vervoerd. Laten wij hopen, dat het aandeel van Curaçao in het luchtverkeer in het jaar 1936 nog aanzienlijk zal toenemen. Dit is niet alleen een belang voor de K.L.M. maar evenzeer voor het gebiedsdeel Curaçao, want waar verkeer is, is handel en waar handel is, is welvaart.

Statistiek van de K.L.M.

1. Dientsregeling.

Curaçao—Aruba v.v.:

19 Januari — 1 Juni	4 × per week.
1 Juni — 9 September	6 × per week.
9 September —	5 × per week.

2. Lijndienst.

Aantal vluchten Curaçao—Aruba of omgekeerd	471
Aantal personen hierbij vervoerd	2666
waarvan betalende passagiers	2401
(dienstpassagiers, kinderen enz.)	265
vervoerde extra bagage in K.G.	4418
vervoerde vracht in K.G.	3991
vervoerde post in K.G.	303.5

3. Extravluchten.

Aantal extravluchten Curaçao—Aruba of omgekeerd	29
passagiers hierbij vervoerd	244
extravluchten naar Venezuela (beleefdheidsbezoek)	2
passagiers hierbij vervoerd (gasten en dienstpassagiers	14
post hierbij vervoerd	3.2 KG.

4. Rondvluchten.

Aantal passagiers-rondvluchten	85
vervoerde passagiers	976

5. Technisch bedrijf.

Aantal vlieguren	466 u. 26 m.
benzine verbruik in liters	107.137
olieverbruik in liters	4.136

Mevr. Gaërste.

Maandag overleed op Curaçao in de hoge leeftijd van 90 jaren Mevr. de Wed. John Gaërste, de moeder van den bekenden Geneesheer dr. Gaërste.

Onze deelneming.

C.P.I.M. en Beurs & Nieuwsberichten.

Vrijdagavond lag er in de C.P.I.M. editie van de Beurs & Nieuwsberichten een circulaire, dat met ingang van 1 Febr. genoemd blad niet meer gratis aan de employes van de maatschappij geschonken wordt, maar ook zij het gewone abonnementsgeld zullen moeten storten.

Zeilvaart over de maand December 1935.

Binnengekomen van:	
Aruba	32
Bonaire	28
Guanta	1
Higuerote	3
La Guayra	2
La Vela de Coro	6
Maracaibo	1
Pampatar	1
Pto. Cabello	15
Rio Hacha	2
Sta. Marta	1
Tucacas	20
Zee	4
Totaal	116
Vertrokken naar:	
Aruba	38
Bonaire	32
Guanta	1
Haiti	1
La Guayra	9
La Vela de Coro	9
Pampatar	1
Pto. Cabello	19
Rio Hacha	3
Turiamo	24
Totaal	137

Wetenswaardigheden.

De gloeilamp.

Als u een electrische lamp ziet, denk dan aan Edison. Niet alsof hij de uitvinder is van de electrische verlichting; reeds vijf en twintig jaar voor zijn geboorte werden er electrische lampen gemaakt. In 1810 had Sir Humpry Davy een electrische booglamp geconstruëerd en in 1858 werd een vuurtoren in Kent met een dergelijke lamp toegerust. Hun licht had echter enige nadelen. Het was veel te sterk om kleine ruimten te verlichten zoals een huiskamer; het was niet erg constant, nog al luidruchtig en onrustig. Voor kamerverlichting had men kleine lampjes nodig van een heel andere constructie.

Edison zette zich aan het werk om dit probleem op te lossen. In 1847 te Milaan in Ohio geboren, werd hij op jeugdige leeftijd telegrafist aan het fort Huron. De snelheid waarmee hij telegrammen verzenden kon, sloeg geroutineerde vakmensen met verbazing. Spoedig vond hij iets uit om deze snelheid nog te verdubbelen. Zijn eerste vinding! De tweede was een automatische repetitor, die zelfstandig telegrammen kon doorzenden. In 1868 legde hij zijn baantje neer om zich te specialiseren op uitvindingen.

In 1848 zag hij voor het eerst een booglamp en deze bracht hem aanstonds op het idee om de gasverlichting in de huizen door de electrische te verdringen. Het princiep van de **gloeilamp** vond hij spoedig genoeg. De moeilijkheid zat hem in een geschikte materie voor de gloeidraad. Hij probeerde het met alle mogelijke kostbare metalen en een reeks anzegde van hem was: „Genie is één probeerde hij koolstof en slaagde ten slotte na onnoemelijk veel proeven en mislukkingen op 21 October 1871 met een gecarboniseerde katoenvezel. Edison was zo in de wolken dat hij zijn eerste lamp gedurende haar hele bestaansduur (45 uur) heeft aangestaard bijna zonder te eten of te slapen. De eerste die het afpikte was de draad. Maar Edison wist dat hij op de goede weg was. Mooie resultaten verkreeg hij met een splinter bamboe die hij van een oude Japanse waaier had afgebroken. Hij begon toen alle mogelijke soorte bamboe te bestuderen en ontdekte dat er 1200 soorten bestonden. Hij onderzocht 6000 monsters; ten slotte hield hij drie Zuid Amerikaanse soorten over, die hem voldeden en hij maakte de wereld met zijn nieuwe overweldigende ontdekking bekend.

In de Pearlstreet te New-York bouwde hij de eerste electrische centrale ter wereld, die bijna acht jaar met één korte onderbreking gewerkt heeft.

Edison liet weinig aan het toeval over. Hij was een onvermoeide en eindeloos geduldige werker en een geliefkoosd gezegde van hm was: „Genie is één procent inspiratie en 99 procent zweet".

Herriot
die zijn plaats afstond aan Daladier en vice-voorzitter werd van de Radicaal-socialisten.

Boekbespreking.

In Christus.

Kerkboek voor grote meisjes, door H. Helmer C.ss.R.

Titel en doel van het boekje kunnen wij niet beter verklaren dan de schrijver het zelf doet in het „voorwoord":

Welk opzet treedt er bij het samenstellen van een meisjeskerkboek naar voren?

't Uitgangspunt: er moet rekening worden gehouden met 't verschil in uitgangspunt, jongen of meisje. Maar met nog meer zorg moet elke ongewenste tegenstelling vermeden en de éénheid van doel bewaard blijven: de jeugd (meisjes zo goed als jongens) met Christus verenigen. „Want niemand mag een ander fundament plaatsen dan wat gelegd is, en dat Jezus Christus is". (I Cor. 3). En „thans is er geen jood meer of heiden, geen slaaf of geen vrije, geen man en geen vrouw, **want allen zijt gij** één in Christus Jezus". (Gal. 3, 28).

„In Christus" **tracht met de uiterste** zorg elke tegenstelling te voorkomen **door Christus in het middelpunt te plaatsen; de geest en opzet er van zijn dus** dezelfde als van „Met Christus", sommige gedeelten, waarbij het woord van Paulus: „geen man en geen vrouw" bijzonder tot zijn recht moest komen, zijn zelfs letterlijk overgenomen.

Gegrondvest op de grote overheersende gedachte „alles in en mèt Christus", moet „In Christus" hèt kerkboek worden voor het grote meisje, zoals „Met Christus" reeds het kerkboek is voor den groten jongen.

„In Christus" is in zijn stijl duidelijk voor **alle** grote meisjes.

Gezien de gewenste verscheidenheid van gebeden mocht de omvang (472 blz.) niet kleiner worden.

Toch is in formaat en dikte de oplossing gevonden opdat **alle** grote meisjes het gemakkelijk in tasje of anderszins bij zich kunnen dragen.

Ook de prijs moet in 't bereik liggen van **alle** grote meisjes: In eenvoudige, toch goede stevige uitvoering, linnen bandje, rood op snee, slechts *f* 0.90.

In luxe uitvoering, leren bandje, goud op snee *f* 1.90.

L. C. G. Malmberg - 's-Hertogenbosch. Uitgever van de Apostolische Stoel.

Ook verkrijgbaar bij de Boekhandel St. Augustinus.

Sommige mensen hebben zo'n ontzag voor de waarheid, dat ze er bang voor zijn de waarheid te gebruiken.

WAAR DE STRIJD GESTREDEN ZAL WORDEN. Het kleine Beiërse stadje Garmisch Partenkirchen waarheen binnenkort aller ogen gericht zullen zijn, als bijna 1000 sportmensen van alle delen van de wereld daar de strijd zullen beginnen.

Daladier
die voorzitter werd van de Franse Radicaal-socialisten.

GEMENGD NIEUWS.

Een nieuw walvissensoort.

De heer A. v. d. Most van Spijk schrijft aan de Tijd:

Onlangs bereikte mij het bericht dat er nabij IJmuiden twee zeer grote vissen waren aangespoeld. Daar nu over het algemeen de walvissen, zeezoogdieren dus, toch met de betiteling „vis" worden vereerd, kwam al spoedig de gedachte bij mij op dat het hier een stranding van Cetacea betrof.

Om eens poolshoogte te nemen ben ik die middag zelf terstond naar IJmuiden gefietst en bereikte, na veel gezwerf door IJmuidens straten een binnenplaatsje waar een manspersoon met luide stem te kennen gaf dat hier „het grootste zeemonster" à 10 cent viel te bezichtigen.

Zodra ik het dier gezien had bemerkte ik dat mijn veronderstelling juist was. Op een vrachtauto, gestut met lange balken, lag een dier van 5.15 M. lengte dat ik terstond als een walvis herkende. De kleur was over het gehele lichaam diepzwart, op enige littekens na, die wit vergroeid waren. Bij mijn vraag naar het tweede dier, vernam ik dat dat reeds naar het Rijksmuseum voor Natuurlijke Historie te Leiden was getransporteerd. Het wijfje, dat op de auto lag, zou in diverse steden worden vertoond en dan vervolgens eveneens aan het Museum te Leiden worden verkocht.

De borstvinnen van het wijfje waren 62 cM. lang, de rugvin had een hoogte van 35 cM., terwijl de basis hiervan pl.m. 75 cM. bedroeg. De staartbreedte was van de uiterste punten af gemeten 1.20 M. terwijl het spuitgat 55 cM. van het snuiteinde was verwijderd. Het tandenaantal was voor de onderkaak, in iedere helft 10, terwijl de bovenkaak linksboven 10 en rechtsboven slechts 8, stevige, kegelvormige tanden bezat.

Welk soort het nu eigenlijk was werd door de omstanders ernstig besproken. Een gedeelte van het publiek beweerde met overtuiging dat het hier een „noordkaoper" betrof, terwijl anderen het zonder enige twijfel als een „appiekau" herkenden.

Zowel mijn metgezel als ik waren echter van mening dat het hier een totdusver onbekende walvissensoort voor Nederland betrof en wel Pseudorca crassidens, waarvoor uit de aard der zaak geen Hollandse benaming bestaat.

Naar de vinder ons vertelde waren de dieren levend op het strand gekomen en door hem afgemaakt, en zijn verhaal: „hij brulde als een koe en sloeg met z'n staart een gat. in de grond waar de vrachtauto in kon ronddraaien", was wèl geschikt om de toehoorders ontzag in te boezemen.

Als bijzonderheid valt nog op te merken dat de Pseudorca oorspronkelijk uitsluitend bekend was als fossiel, en later pas na een massastranding op de kust van de Oostzee als recent bekend werd.

Zo valt dus aan onze 17 soorten Nederlandse Walvisachtigen een nieuw soort toe te voegen, en wel Pseudorca Crassidens.

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 18 tot en met 24 Januari 1936.

Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

In Hollywood.

The Throwback.
Little Colonel.

In Cinelandia.

Menace.
Roaring West.
Wings over Ethiopia.

Leiders aan het woord.

Max Scheler in zijn werk „Het eeuwige in het menselijke":

„Met Kant begint een phase in de Duitse philisophie, welke weldra het Pruisische zegel drukte op iedere officiëel erkende geestesopenbaring en die tegelijk de Duitse philosophie losmaakte van de Europese christelijke philosophie, haar verengde en nationaliseerde. Om zich hiervan te overtuigen behoeft men slechts een vergelijking te maken tussen Leibniz en Kant. Leibniz blijft nog immer trouw aan de traditie der „philosophia perennis". Wij hebben behoefte aan een wijsbegeerte, welke niet, zoals die van Kant, op een dreigende vuist, maar op een uitgestoken hand gelijkt; een wijsbegeerte, die zich opnieuw aan de grote philosophische erfenis van het Christelijk Europa vastmaakt en waarvan het strengste objectivisme de ziel uitmaakt, welk objectivisme zijn oorsprong vindt in de erkenning van een verheven band tussen de wereld en de menselijke geest. Niet in de geest van Kant, maar in die van Leibniz ligt de mogelijkheid om de Europese philosophie weer tot de harmonieuze symphonie te doen worden".

De grote ziekte van deze tijd is de lafhartigheid. Alle stoutmoedigheid van de tegenstanders komt daar vandaan en zij zullen nog verder gaan. Men beeldt zich allerlei rampen in, die de sociale orde kunnen bedreigen, maar die rampen zullen over ons komen, zonder dat de maatschappij waerstand biedt. Die zich niet verweert als het gaat om de zaak van God is een medeplichtige. Het zijn die vreesachtigen die jammeren over gebrek aan liefde. Maar al die lofzang of de liefde is gewoonijk niets anders dan een bedeksel voor mensenvrees.

Louis Veuillot.

Naar de oorzaken vragen we meestal pas als de gevolgen ons minder prettig lijken.

De barometer van het echtelijk geluk hangt dikwijls in de keuken.

Als een vrouw lelijke tanden heeft lacht ze met de ogen.

In één ding is de aap superieur aan de vrouw. Hij neemt zich zelf niet au sérieux.

Als de domoor iets weet, wordt hij spraakzaam, als de wijze iets weet, zwijgt hij.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN „De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.

Zondag 19 Januari 1936.

A-klasse:	TRANSVAAL-HERCULES	1—0
	AJAX-R.C.C.	0—0
	M.S.V.-VOLHARDING	0—3

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
JONG-HOLLAND	13	8	4	1	25	9	20	1.54
VOLHARDING	13	9	2	2	19	7	20	1.54
BISMARCK	15	9	2	4	24	15	20	1.33
R.C.C.	10	5	3	2	15	10	13	1.30
AJAX	16	5	7	4	12	15	16	1.00
TRAPPERS	12	4	2	6	13	9	10	0.83
HERCULES	13	2	5	6	7	17	9	0.69
ASIENTO	13	2	4	7	11	25	8	0.62
M.S.V.	16	4	3	9	18	29	*9	0.56
TRANSVAAL	13	2	2	9	9	17	6	0.46

* 2 Winstpunten in mindering wegens het niet opkomen in de wedstrijd AJAX—M.S.V. op 1 December 1935.

B-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
SCHERPENHEUVEL	11	9	2	0	41	7	20	1.82
JONG-HOLLAND II	10	5	3	2	20	6	13	1.30
VOLHARDING II	8	5	0	3	12	8	10	1.25
BISMARCK II	8	4	1	3	11	10	9	1.15
HERCULES II	9	5	1	3	10	11	11	1.22
R.C.C. II	9	3	3	3	17	15	9	1.00
ASIENTO II	6	3	0	4	10	11	6	1.00
TRAPPERS II	9	3	2	4	11	11	8	0.89
ATLETICO	11	4	1	6	12	11	9	0.82
M.S.V. II	7	2	1	4	9	23	5	0.71
AJAX II	10	2	0	8	9	27	4	0.40
TRANSVAAL II	8	1	0	7	7	29	2	0.25

SPORT IN NEDERLAND.

De enige wedstrijden die gespeeld werden in verband met de sneeuwval op Zondag j.l. waren:

HBS—HDVS	4—1	Blauwwit—DWS	1—0
Haarlem—KFC	5—1		

B. & N.

DE MENSELIJKE VOGEL.

Icarus' droom.

De laatste twee decennia hebben aan de ontwikkeling der vliegtechniek een machtige stoot gegeven. Bij de moderne trans-continentale verkeersvliegtuigen vergeleken, waren de „Tauben", waarmee de Duitsers in 1914 Parijs bombardeerden, armzalige, wrakke bouwsels uit zeildoek en wat latten. Het zou voor de hand liggen, dat de in deze richting in zulk een korte tijd behaalde resultaten het menselijk vernuft ten volle moesten bevredigen. Toch is niets minder waar dan dat. Van verschillende kanten duiken in de laatste tijd berichten op omtrent pogingen om zich door eigen, menselijke kracht in de lucht te verheffen.

Het heeft een diepere oorzaak — schrijft ing. L. Oberneder in een opstel in Natur und Kultur — dat juist in een tijd, waarin de prestaties der door een motor voortbewogen vliegtuigen, door de taaie worsteling der constructeurs om het volmaakte, in een bijna verbazingwekkend tempo omhoog gedreven worden, de vraag naar het door **menselijke kracht** voortbewogen vliegtuig in steeds wijdere kringen doorklinkt.

De geniale uitvindersgeest **Leonardo da Vinci** is wel de eerste en enige geweest, in de Oudheid en de Middeleeuwen, tot in de Nieuwe Tijd toe, die zich met dit probleem ernstig heeft beziggehouden. Of hij werkelijk een vliegmachine bouwde en daarmee gevlogen heeft, daarover lezen wij niets. Waarschijnlijk is het echter niet.

De gebroeders **Lilienthal** zijn daarom de eersten, wier ijverige pogingen om een door spierkracht voortbewogen vliegtuig te contrueren, onze volle belangstelling hebben. Twee mensenleeftijden lang hebben zij de natuur met eindeloos geduld bestudeerd en de gevleugelde natuur hare geheimen afgezien. Met nog groter geduld, onder de grootste offers van iedere aard, trachtten zij het gevleugelde leven in mechanische wetten om te zetten, als het middel waarmede de mens de aardse zwaartekracht zou overwinnen.

Waarom deze pioniers de uiteindelijke verwezenlijking van hun levensdoel niet bereikt hebben, daarover hebben wij werkelijk niet te oordelen. Wanneer echter, zeker reeds binnen afzienbare tijd, het probleem van het vliegen door spierkracht zal zijn opgelost, zullen de rijke ervaringen dezer beide onderzoekers hierbij ongetwijfeld de grondslagen gevormd hebben.

Het zich in de na-oorlogsjaren zo snel ontwikkelde zweefvliegen maakte, dat aanvankelijk de gedachte aan het vliegen door eigen spierkracht wat op de achtergrond trad. Voor ongeveer twee jaar trad evenwel een machtige ommekeer in. De pogingen tot de verwezenlijking van dit spierkrachtvliegen zijn tot twee groepen terug te voeren: a. vliegen met behulp van slagvleugels en b. vliegen met een door menselijke kracht aangedreven **propeller**.

Bij de pogingen in de eerste richting moeten en kunnen voor het grootste deel de vliegwetten der dierenwereld in ogenschouw genomen worden. Het is echter volledig onjuist te veronderstellen, dat het doel der proefnemingen slechts zou zijn, de vogels na te willen doen. Zoals reeds boven vermeld, gaat het er om de hoofdwet van het vliegen op te stellen, welke een zich verheffen van de aarde — zij het ook slechts enkele meters — en een **gelijktijdige** beweging in voorwaartse richting mogelijk maakt.

Bestaat er een mogelijkheid de rijkdom aan ervaringen van het huidige vliegwezen — zowel van het motor- als van het zweefvliegen — te benutten? Deze vraag is moeilijker te beantwoorden, dan misschien in het algemeen aangenomen wordt. Zij valt niet direct te bevestigen. In dit geval zouden wij de oplossing van het probleem reeds beduidend nader gekomen zijn en hadden wij misschien reeds de eerste vleugelvluchten achter ons. Doch ook van een volledige ontkenning kan, tengevolge van de gecompliceerdheid der onderzoekingen, geen sprake zijn.

Al kennen wij de voornaamste vliegwetten, daarom kennen wij nog niet alle vliegmogelijkheden. Bezien wij kort de heden ten dage bekende toepassingen.

De eenvoudigste en daardoor ook oudste is de **vrije ballon** in zijn verschillende variaties. Gassen, lichter dan de lucht, trekken het ballonhulsel en de daaraan opgehangen last omhoog, welks grootte slechts van de hoeveelheid gas afhankelijk is. De wind zorgt voor de beweging in voorwaartse richting. Bij windstilte zweeft hij alleen maar. Bij **luchtschepen** overwint eveneens een gas, „lichter dan lucht", de zwaartekracht der aarde; de voortbeweging volbrengen de motoren, waardoor het schip onafhankelijk wordt, van de winden en eveneens bestuurbaar. Wanneer de motoren stilstaan, ook dan nog kan het zonder meer in de lucht blijven.

Geheel anders is de toestand bij de vliegtuigen „zwaarder dan lucht", onze vliegmachines. Hier moet **eerst** de voorwaartse beweging voorhanden zijn, wil het vliegtuig zich in de lucht kunnen verheffen. De stijgkracht wordt door de draagvleugels — in grote trekken weergegeven — op de volgende wijze geleverd: De vleugels hebben in doorsnee een zeer bepaalde vorm, die door jarenlange onderzoekingen steeds meer vervolmaakt is. Wordt de vleugel met een zekere minimale snelheid door de lucht getrokken, dan vormt zich aan de bovenkant een luchtverdunning en aan de onderkant een overdruk. De onder- en overdruk ontwikkelen zich bij toename van de voorwaartse snelheid steeds intensiever, totdat een ogenblik intreedt, waarop de resultaten dezer twee drukkingen, welke — afgezien van de zuivere luchtweerstand — nagenoeg loodrecht van onder naar boven gericht is, groter is dan het eigen gewicht van de vleugel. Dan ontstaat een opwaartse beweging. Hieruit valt af te leiden, dat deze druk op de vleugel steeds iets groter moet zijn, dan het eigen gewicht van het vliegtuig, wanneer dit stijgen wil, en minstens even groot, als het precies horizontaal wil vliegen. Omgekeerd verliest een zich in de lucht bevindend vliegtuig des te meer aan stijgkracht, naarmate zijn snelheid vermindert. Wordt de opheffende kracht minder dan het gewicht van het vliegtuig, dan daalt de machine.

Bij het door een motor voortbewogen vliegtuig luidt de toepassing van de vliegwet dus: eerst voorwaartse beweging, daardoor vorming van stijgkracht; vermindering van snelheid in de horizontale vlucht en daardoor veroorzaakte daling.

Bij zweefvliegen is de situatie geheel dezelfde. De aanvangssnelheid ontstaat hier door het in de lucht slingeren met behulp van een kabel, of door kabelstart met een auto of het in de lucht omhoog slepen door een motorvliegtuig. In alle gevallen dus door **vreemde hulp.** De kunst van het zweefvliegen zelf bestaat daarin, de bij de heersende wind boven bodemverheffingen aanwezige opwaartse luchtstromingen zo handig mogelijk te gebruiken. Het zweefvliegen is dientengevolge een mooi voorbeeld van de exploitatie der in de natuur voorhanden energie.

Bij een door **menselijke kracht** gedreven machine neemt de mens de voornaamste functie van het vliegen — de voortbeweging op zich. Het vliegtuig met de door menselijke kracht gedreven propeller onderscheidt zich van 't motorvliegtuig slechts door het verschil in **krachtbron.** Het zou mogelijk zijn b.v. door een gespannen gummikabel, reeds vóór de start een hoeveelheid menselijke energie te verzamelen. Nadat de start heeft plaats gevonden op een der wijzen, zoals bij de zweefvliegtuigen is aangegeven, zou de opgezamelde energie aan de luchtschroef kunnen worden afgegeven. Daar voor de propeller een betrekkelijk hoog toerental vereist is, zou deze energie echter zeer spoedig uitgeput zijn. Een traprad als bij een rijwiel zou het best in staat zijn verdere energie te leveren. Tot nu toe verrichte onderzoekingen hebben uitgewezen, dat de benodigde energie tamelijk dicht bij de grens der te leveren prestatie ligt. Veronderstellen we als vliegtuig een zweefvliegtuig, dat in staat is topprestaties te leveren en van een gewicht van 100 K.G., dan komen wij tot een door de menselijke kracht te leveren minimale energie van 1 paardenkracht! Bij de bestudering van topprestaties op sportgebied heeft men berekend, tot welke prestatie een getraind lichaam in staat is. Een korte-afstandloper moet 5 P.K. ontwikkelen — doch is na even 12 seconden totaal uitgeput. Een wielrenner ontwikkelt ongeveer 2 P.K. Deze waarden zijn voor onze beschouwingen waardeloos, daar — zoals reeds gezegd — het topprestaties zijn van wereldkampioenen en deze maximale waarden slechts gedurende een fractie van een minuut bereikt werden, waarna volledige uitputtingen intrad. De gemiddelde mens presteert maximaal niet meer dan 1,5 P.K. Hetzelfde lichaam zou misschien **onder gunstige omstandigheden** 5 minuten lang 1 P.K. kunnen voortbrengen, na 10 minuten nog 0,8 P.K., na een half uur nog 0,5 P.K.

De grootste moeilijkheden **biedt aan**drijving met slagvleugels, wat tenslotte het ideale vliegen is. Het is onmogelijk hier de zich voordoende problemen te behandelen. Het moeilijkste ongetwijfeld de vleugelvlucht met behulp van twee vleugels, welke, zoals bij de vogel, stijging op voorwaartsbeweging te zelfder tijd over te nemen hebben. Misschien minder moeilijk, want reeds weer half mechanisch, is de nabootsing van de insektenvlucht met vier vleugels. Hierbij zijn twee vleugels onbeweeglijk en dienen voor het dragen op een wijze als boven beschreven, de twee andere vleugels, beweeglijk, zijn in het gemeenschappelijk zwaartepunt bevestigd en brengen de voorwaartse beweging tot stand. Slagvleugels brengen noodzakelijk een prestatieverlies met zich, daar slechts de beweging van boven naar beneden positieve arbeid verricht; het terugbrengen der vleugels in de uitgangsstand levert geen nieuw arbeidsvermogen, integendeel, het kost zelfs energie. Waar de benen, in vergelijking tot de armen tot grotere prestaties in staat zijn en bovendien minder snel vermoeid raken, zou het gewenst zijn, ook deze in de beweging der vleugels te betrekken.

De Polytechnische Gesellschaft te Frankfort am Main loofde indertijd voor de eerste vlucht op eigen spierkracht een prijs van 5000 rijksmark uit. De theoretische gezichtspunten zijn sinds jaren zeer diepgaand bestudeerd en de integrale principes voor de spierkrachtvlucht bekend.

Het is te hopen — zo eindigt de schrijver van het interessante opstel — dat er een instantie gevonden wordt, welke zich met alle energie op de practische verwezenlijking der opgaven werpt, dan is ook de dag niet verre meer, welke ons de vervulling van deze oeroude droom der mensheid brengt.

GEMENGD NIEUWS.

Angst voor God ?

Wanneer ik thuis zou komen bij m'n moeder — en ik was gelukkig, teleurgesteld door het leven, van alle mensen verlaten, ook van m'n vrienden — dan zou m'n moeder me troosten en dubbel **goed voor mij zijn, omdat ik eenzaam en** verlaten was......

Ook wanneer ik m'n gehele vermogen zou hebben opgeteerd, en m'n betrekking verloren en een bedelaar geworden zou zijn......

M'n bekenden van vroeger kijken 'n andere kant op, wanneer ze me tegenkomen. Niemand is thuis, wanneer ik aanbel; en alle deuren blijven gesloten. Men is bang, dat ik om hulp zou kunnen verzoeken......

M'n moeder zou dan echter de deur heel ver voor mij openzetten. Juist omdat ik nu arm ben en de anderen mij niet meer willen kennen.

En al zou ik m'n eer verloren hebben; al zou ik 'n dief geworden zijn en moeten vluchten......

Wanneer ik dan thuiskwam bij m'n moeder, midden in de nacht, zij zou mij de deur openmaken en mij 'n schuilplaats bieden! Zij zou me eten voorzetten en geld geven voor de vlucht. Ook wanneer zij daarvoor zelf zou moeten honger lijden. Zij zou aan niemand zeggen waarheen ik gevlucht was. Zij zou geen rust vinden en geen slaap, voordat ze mij in veiligheid wist. Ofschoon ik toch m'n eer verloren en haar tot de moeder van 'n dief gemaakt had......

En al was ik 'n moordenaar — in alle kranten stond m'n portret; mijn en haar naam had ik prijs gegeven aan de verachting; zij kon niet over straat gaan, zonder dat de mensen haar nawezen; moeder van 'n moordenaar! — toch zou m'n moeder mij niet verloochenen.

Zij zou alles proberen, om mij te redden van 't zwaarste vonnis. Zij zou den besten verdediger voor mij zoeken, ze zou hem alle goeds van mij vertellen, dat ze zich maar herinneren kon; ze zou duizend redenen van verontschuldiging voor mij vinden; ze zou alles bijeenzoeken, om m'n schuld te verkleinen. Ze zou aan niets anders denken dan aan mij. Dag en nacht, nacht en dag......

En al zou ik als misdadiger moeten sterven, en nergens genade vinden: **ik zou genade en vergeving vinden in het** hart van m'n moeder......

Er staat echter geschreven: **„Al zou ook uw moeder u kunnen vergeten, Ik, uw God, zal u toch niet vergeten!....**"

En ik dacht aan m'n moeder en dacht aan die duizenden van zorgende en liefhebbende mensenmoeders — en ik dacht aan datgene wat God heeft gezegd......

En 't verwonderde mij, dat er nog christenen bestaan, die bang zijn voor God......

(Uit „De Goede God") **E. Fiedler.**

Geboren den 13den Januari l.l.
REINIER WILLEM BOUMAN.
St. Elisabeth's Hospitaal.

Overleden den 18den Januari l.l. Onze lieve vrouw en moeder

Maria Anna Bouman

in den leeftijd van 36 jaar.

W. C. Bouman
Henny Bouman.

St. Elisabeth's Hospitaal.

Aankomst en vertrek der schepen van 22--25 Januari 1936.

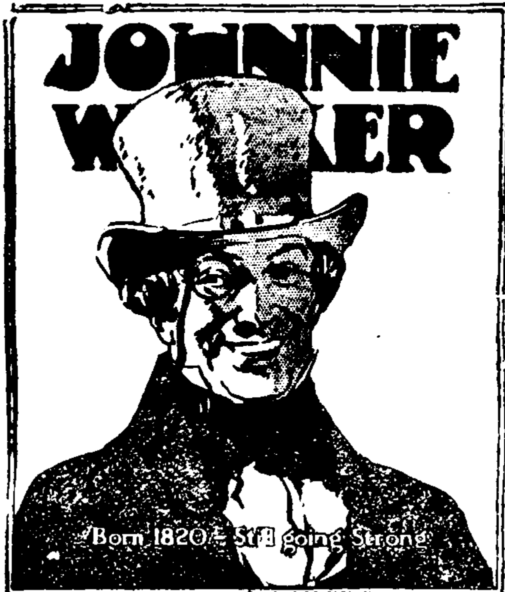
SS.	*Aank.*	*Van*	*Vertr.*	*Naar*
El Libertador	22	Maracaibo, Aruba	22	La Guaira
Amazone	23	New York	23	Aruba, Maracaibo
El Libertador	24	La Guaira	24	Aruba, Maracaibo
Medea	24	Maracaibo	24	P. Cabello, New York
Tamaroa	24	New Zealand, Cristobal	25	Southampton, Londen
Ingrid Horn	—	Curaçao	25	S. Dom., Jacmel, Kingston, H'burg
Magician	25	Liverpool	25	Cristobal

De familie C. van Putten'

neemt hierbij wegens kortstondige afwezigheid afscheid van vrienden en kenissen.

A/B S.s. „CUBA"
20 Januari 1936.

S. E. L. MADURO & SONS.

Scheepvaart Afdeeling
WIJZIGINGEN VOORBEHOUDEN.
Eerstvolgende afvaarten van CURAÇAO:

New Zealand, & Shaw Savill & Albion Lijnen.

NAAR: Panama & New Zealand
SS. „AKAROA" 5—6 Feb.
SS. „ROTORUA" 14—15 Mrt.

NAAR: Southampton & Londen
SS. „ROTORUA" 14—15 Jan.
SS „TAMAROA" 23—24 Jan.

Compañia Trasatlántica
(Spaansche Lijn)

NAAR: Pto. Cabello, La Guaira, Sto. Domingo, San Juan, Kanarische Eilanden, Cadiz & Barcelona
SS. „J. S. ELCANO" 17-18 Jan.

Aluminum Lijn.

NAAR La Guaira
SS. „VESTVANGEN" 20 Jan.

NAAR: La Guaira & Paramaribo
SS. „DALVANGEN" 10 Feb.

NAAR: Mobile & New Orleans
SS. „DALVANGEN" 15 Jan.
SS. „DALVANGEN" 2 Feb.

TA SOLICITA.

Sirvientenan di cas pa traha na Aruba. Edad 18 pa 45 anja. Mester ta nativo di e Colonia di Curaçao. Mester pasa examinacion médico na Aruba. Pasashi di Curaçao-Aruba pa cuenta di solicitantenan. Sueldo 7 florin pa siman sin cas liber. Acudi en persona na Oficina di Empleo.

LAGO OIL & TRANSPORT CO., LTD.
ARUBA, N. W. I. 7-5

EENIGE EN ALGEMEENE BEKENDMAKING.

Wij maken onze stroomverbruikers er op attent, dat de stroomkwitanties over de maand DEC. a.s. zonder uitzondering voor of op 24 JAN. betaald moeten worden.

Alle na deze datum niet betaalde Kwitanties zullen door ons worden geïncasseerd, verhoogd met EEN GULDEN incassokosten.

Wij verzoeken onze verbruikers tijdig hun kwitanties te voldoen, ten einde ons niet te noodzaken tot afsluiting over te gaan.

ELECTRICITEITBEDRIJF.
CURAÇAO.

N.V. Nederlandsch-Indische Gas Maatschappij.

MEDEDEELING:

Gedurende de afwezigheid van ondergeteekende vanaf medio Januari tot omstreeks medio April 1936, zal de Directie van het Eletriciteitsbedrijf worden waargenomen door den Heer A. J. Bosch-Reitz.

N.V. Nederlandsch-Indische Gas Mij.
De directeur,
C. van Putten.
